

[Weikop.]

allerede nu brugt så mange penge til spiritus, at det beløb, der vil komme ind fra nu og indtil 1. april, vil blive meget beskedent.

Se, når det nu ikke er valutasituationen, der er årsag til, at lovforslagene absolut skal gennemføres nu, kan jeg ikke se rettere, end at så må det alene skyldes ministerens ønske om at styrke statskassen i månederne indtil 1. april med disse ca. 60 mill. kr. — jeg tror, den højtærede minister selv har været inde på, at det skulle være $\frac{1}{3}$ af det samlede provenu — og så kan man spørge: er disse 60 mill. kr. virkelig så betydningsfulde, at man bør sætte en helhedsløsning over styr? Jeg tror, at den højtærede minister vil kunne forstå, at disse 60 mill. kr. ikke vil have nogen som helst afgørende indflydelse på landets økonomiske stabilisering. Har jeg ret i min bedømmelse, og det mener jeg at have, så forekommer det endnu mere uforståeligt, at regeringen ikke har villet betræde forhandlingens vej. Den højtærede ministers standpunkt har været — det er jo kendt, og det er gentaget i udvalget, altså fra første forhandling — at der ikke kan gives noget løfte eller tilsagn om, hvad der kan eller skal foretages til foråret, samtidig med at den højtærede minister jo ved, at skatterne med uændrede satser vil strømme ind i statskassen, når virkningerne af lønstigningerne viser sig.

Ørdføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, sagde, at i udvalget havde vi ikke noget konkret forslag at stille, vi havde kun talemåder. Det ved jeg ikke hvad det ærede medlem mener med, for hvis det ærede medlem havde hørt, hvad der var foregået i udvalget — det kan man jo nære nogen tvivl om — så ville det ærede medlem have vidst, at det, vi i udvalget krævede, ønskede, stillede forslag om, var en udsættelse i 5 måneder, og det var et konkret forslag; man ville med denne udsættelse søge at nå frem til et resultat ad forhandlingens vej. Det synes jeg er noget både tydeligt, klart og positivt, som ikke har noget som helst med talemåder at gøre; men jeg synes også, det er en meget flot bemærkning at afvise forhandling med, og der ligger formentlig deri, at der ikke er meget vilje hos det

ærede medlem hr. Peter Nielsen til at føre nogle forhandlinger.

Vi pegede i udvalget også på, at vi anså en øjeblikkelig indsats for at fremme opsparring for at være nødvendig, fordi vi tror, at en hurtig indsats på dette område utvivlsomt vil have en større både økonomisk og diskontomæssig virkning end en opkrævning af en halv snes millioner kroner mere om måneden i et halvt års tid; men heller ikke en sådan tanke fandt nogen tilslutning. Jeg tror, man har lov til at sige, at dørene var lukkede. Der var egentlig kun ét, vi kunne forhandle om, og det var ganske enkelt at gennemføre lovforslagene nu og så tale om resten til foråret eller senere hen. Det var faktisk den højtærede ministers standpunkt, men man kan da sige sig selv ... (*Finansministeren* [Hans R. Knudsen]: Det passer ikke!) ... Ja, så har jeg måske misforstået ministeren, og så glæder jeg mig til at høre noget andet, men jeg vil i hvert fald sige, at det, der kom frem fra ministerens side i udvalget, ikke var noget acceptabelt forhandlingsgrundlag for os, fordi vi ganske simpelt ønsker at se tingene i sammenhæng.

I øvrigt viste udvalgsbehandlingen jo, at man fra mange sider nærrede stor betænkelighed ved de foreslåede afgiftsforhøjelser; også arbejdergrupper nærrede sådanne betænkeligheder. At det særlig er benzinafgifterne, der påkalder store betænkeligheder hos erhvervene, er ikke så mærkeligt, for man kan ikke komme uden om, at en sådan forhøjelse vil bevirke en stigning i omkostningerne, og man fik unægtelig indtryk af, hvor alvorligt en forhøjelse af benzinafgifterne blev bedømt fra forskellig side. Her er jo ikke tale om det, man kalder luksusforbrug i vid forstand, men i de allerfleste tilfælde om et strengt nødvendigt forbrug. Derfor synes jeg også, at der havde været grund til, og at det havde været rimeligt at gennemdrøfte virkningerne og udsætte gennemførelsen af disse afgiftsforhøjelser. Enhver ved jo dog, at benzin — i hvert fald i de kommende 5-6 måneder — dækker et nødvendigt behov, ligesom man vel må regne med, at netop i disse måneder er der mindst privatkørsel. Afgifterne vil jo derfor nok indbringe mindre i disse måneder end i årets øvrige måneder.